

saada, kes mitte kallist woorimehe raba ei taba maksta ja kellel enesel hobuseid pole, sest raudtee wiib linnast sinna ja wagonid, kaks hobust ees sõidawad ühte puhku seda wabet. Pühapäewiti on sõitjate hulk nii suur, et wagon wagonis kinni ühte lugu wäljanäituse poole tõttab. Wõime ka arvata, kui ütleme, et ühel ainsal pühapäewal 30,000 piletit on ära müüdud; see oleks ju niisama hea kui oleks terve Tartu linn, kõik wanad ja noored sunnipraegu sündinud lapseni kerraga seal wäljanäitusele käinud, sest Tartus pole ka enam kui umbes 32,000 inimest ja Moskwa wäljanäitusele tuli sell pühapäewal üle kahetubande inimese priipiletitega wäljanäitusele käinud.

Wäljanäitus on aga ka nii uhke ja nii rikas tööde ja asjade poolt, et sinna küll maksab waatama minna. Mitte üksi ei näidata siin walmis asju, waid siin wõib ka näha ja õppida, kuidas töö tubades ja wabrikutes sähärdust asju tehasse, ning sellepoolest on näitus iseäranis koolmeistritele tähtis, kes oma koolides lastele sagedaste ühe ja teise asja tegemise üle otsust ja seletust peawad andma.

Meie armulad Soome wellel on ka wäga suurel kombel töösid wäljanäitusele saatnud ning nende tööd on kõik iseäralistes ruumides kokku seatud „Soome jauskonna“ nime all. Siin wõib inimene lühikese waatamise järele kobe näha, mis Soome maal ülewa tehasse. Kõik Soome tööd, olgu ta paber, raud, puutöö kiwi wõi klaas, on liht aga tugew ja hea ning waatajad ei jõua mitte Soome jauskonda küllalt kiita. Iseäranis imestama panewad Soome üliõpilastest wäljanäitusele saadetud rahwakujud ja Soomlaste kaunid laewamudelid, mis Helsingist ja Turu linnast suurel hulgal näitusele saadetud.

Mis Wenerahwa kodusest käsitööst wäljanäitusele on toodud on kõik nii nägus, uus ja terna, et ükski teine rahwas selles tükkis Wene rahwa kõrwa ei suuda astuda. Slaawi rahwal on üks iseäraline osawus ja waimuand wärwide kokkuseadmisel ja kirjute kirjade walmistamises. Sähärdust ilusate kirjadega wõõrsid, rätikuid ja palakaid ei oska ka Pariisi wälja õppinud kunstõmblejad mitte teha nagu Wene küla naesterahwas.

Kui weel korrald kulasseppade töösid waatama lähme, siis et silmad kustuwad ära kõik seda hiilgust ja sära nähes, mis siin kokku on kantud. Wene kulasseppad on ime agarad ja osawad. Selle jauskonna ülem ehe ja kroon on üks hõbedast ratsalise kaju, mis õndsat Keisrit Aleksandrit II. tähendab. Marmoril alusjala peal seisab kõrgelt ja uhkelt ratsaline, silm waatab taewa poole ning käsi kannab suurt Weneriigi lippu. Hobust hoiab üks Bulgarlane ja Bulgaria neiu hoiab keisri kõrwas seistes risti nju lippu käes. Kaju tähendus on see, et Keiser Aleksander II. Wene rahwa pärisorja põlwest ja Bulgaria rahwa Türgi ikkest on wabastanud. See uhke kaju jääb iga ühele meele, kes teda korra näinud.

Lõpetame sellega, sest kõiki töid meie ometi ei suuda läbi waadata, nende hulk on liig suur ja wäljanäituse hoone liig laialine, pärast effime weel siise ära. Wäljanäituse hoone wälise kaju kohta tähendame weel niipalju, et esmalt suured hoone read neljanurga ümber platsi käiwad ja selle neljanurga sees on suur ümmargune ehitus, see on see päris wäljanäituse hoone. Ümmarguse hoone keskel on weel suur plats, selle ümber hoone kui wõru on ehitatud. Keik seda platsi ojab määratu purskaw laew wett wabetwidamata taewa poole, muudu on wälitel platsil weel puid ja lilleid ning wähemaid purskawaid laewusid jaheduseks ja kaunistuseks.

Saare Matsi püügid.

Rühiline ajawiide.

A. Soone.

Kas keegi tunneb Saare Matsi?

„Di jah! Mis teda ei peaks tuntama? Teda tuntakse ju ta konna kobinast, kui mööda koori treppi pühapäewal koori peale ronib. Ega tema saa omale kunagi Pasi Beeterburist nii suuri saapaid kui waja, läib ikka enne Ruskwed ja Rabinad läbi enne kui omale varajad saab.